U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Marie Součkové a soudců JUDr. Milana Kamlacha, JUDr. Jaroslava Vlašína, JUDr. Vojtěcha Šimíčka a JUDr. Karla Šimky v právní věci žalobce: **A. C.,** zastoupeného JUDr. Ervínem Perthenem, advokátem Advokátní kanceláře Perthen, Perthenová, Švadlena a partneři se sídlem Hradec Králové, Velké náměstí 135/19, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra,** odbor azylové a migrační politiky, se sídlem Praha 7, Nad Štolou 3, pošt. schránka 21/OAM, vedené u Krajského soudu v Hradci Králové pod sp. zn. 28 Az 27/2005, o přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 4. 2005, č.j. OAM-2934/VL-10-K03-2004, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 20. 3. 2006, č. j. 28 Az 27/2005 – 50,

t a k t o :

I. Kasační stížnost **s e o d m í t á** pro nepřijatelnost.

II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce (dále též „stěžovatel“) brojí včas podanou kasační stížností proti v záhlaví uvedenému rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové, jímž byla zamítnuta jeho žaloba směřující proti rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 7. 4. 2005, č.j. OAM-2934/VL-10-K03-2004. Rozhodnutím žalovaného správního orgánu nebyl stěžovateli k jeho žádosti udělen azyl podle ustanovení § 12, § 13 odst. 1, 2 a § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“). Současně žalovaný rozhodl, že se na stěžovatele nevztahuje překážka vycestování ve smyslu ustanovení § 91 téhož zákona. Krajský soud v odůvodnění svého rozsudku zhodnotil, že rozhodnutí žalovaného bylo vydáno v souladu se zákonem, na základě dostatečně zjištěného skutkového stavu věci, bylo přesvědčivě odůvodněno a neshledal ani žalobou namítané procesní vady provedeného správního řízení. Ztotožnil se závěrem žalovaného, že důvodem žádosti o udělení azylu žalobce byly jeho obavy z celkové bezpečnostní situace ve vlasti, vymáhání výpalného mafií a časté kontroly příslušníky policie, přičemž se ale žalobce neobrátil se žádostí o pomoc na příslušné státní orgány, tudíž nevyužil možnost ochrany své země původu. Uzavřel, že žalobce podal žádost o azyl zcela

účelově s cílem legalizovat svůj pobyt v ČR, mj. tak učinil teprve po uplynutí platnosti jeho víza uděleného za účelem podnikání na území ČR. Krajský soud má na podkladě zpráv a informací o zemi původu za prokázané, že žalobce nebyl pronásledován ani mu nehrozilo pronásledování pro jeho kurdskou národnost, tzn. důvody žalobcem uplatněné nejsou podřaditelné pod důvody pro udělení azylu taxativně uvedené v ust. § 12 zákona o azylu, rovněž v souzené věci neopodstatňují aplikaci ust. § 13, § 14 a § 91 téhož zákona.

Podanou kasační stížností napadl stěžovatel rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové z důvodů uvedených v ust. § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“). Stěžovatel má za to, že se soud s žalobními námitkami uspokojivým způsobem nevypořádal, při posuzování skutkových okolností zlehčoval otázku stěžovatelovy kurdské národnosti a z toho plynoucí hrozbu ohrožení jeho života v případě návratu do vlasti. Namítá pochybení v závěrech soudu ohledně nesrovnalostí v stěžovatelem uváděných skutečnostech, neboť žalovaný správní orgán protokol o pohovorech pořizoval nepřesně a skutečný stav věci nemohl být tak správně zjištěn. Zásadní nedostatek jak rozsudku soudu tak rozhodnutí správního orgánu stěžovatel spatřuje v nedostatečném odůvodnění neudělení humanitárního azylu ve smyslu ust. § 14 zákona o azylu, jež způsobuje nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku krajského soudu dle ust. § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. Současně stěžovatel vytýká nedostatek důvodů výroku rozhodnutí o nevztažení překážky vycestování ve smyslu ust. § 91 cit. zákona. Opětovně uvádí, že bylo porušeno jeho právo na projednání věci v jeho mateřském jazyce, tudíž se správní orgán dopustil vážného porušení svých zákonných povinností a krajský soud pochybil, pokud k namítané vadě nepřihlédl. Dle názoru stěžovatele je napadený rozsudek krajského soudu zcela prost relevantního odůvodnění, které by objasňovalo zamítnutí žaloby ve všech jejích částech. Stěžovatel navrhuje, aby Nejvyšší správní soud zrušil rozhodnutí krajského soudu a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Žalovaný ve svém vyjádření ke kasační stížnosti popřel oprávněnost jejího podání a vyslovil názor, že rozhodnutí žalovaného i rozsudek krajského soudu byly vydány v souladu s právními předpisy. Stěžovatelovu námitku nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí pokládá za zjevně neopodstatněnou, když zároveň podle ust. § 104 odst. 2 s. ř. s. kasační stížnost, která směřuje jen proti důvodům rozhodnutí soudu, je nepřípustná. Navrhuje, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl.

Po konstatování přípustnosti kasační stížnosti se Nejvyšší správní soud ve smyslu ustanovení § 104a zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, v platném znění (dále jen „s. ř. s.“) zabýval otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Pokud by tomu tak nebylo, musela by být podle tohoto ustanovení odmítnuta jako nepřijatelná.

Zákonný pojem „přesah vlastních zájmů stěžovatele“, který je podmínkou přijatelnosti kasační stížnosti, představuje typický neurčitý právní pojem. Do soudního řádu správního byl zaveden novelou č. 350/2005 Sb. s účinností ode dne 13. 10. 2005. Jeho výklad, který demonstrativním výčtem stanovil typická kriteria nepřijatelnosti, byl proveden např. usnesením Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 4. 2006 č. j. 1 Azs 13/2006 - 39, publikovaným pod č. 933/2006 Sb. NSS. V zájmu stěžovatele v řízení o kasační stížnosti ve věcech azylu je tedy nejenom splnit podmínky přípustnosti kasační stížnosti a svoji stížnost opřít o některý z důvodů uvedených v ust. § 103 odst. 1 s. ř. s., nýbrž také uvést, v čem spatřuje – v mezích kritérií přijatelnosti – v konkrétním případě podstatný přesah

svých vlastních zájmů a z jakého důvodu by tedy měl Nejvyšší správní soud předloženou kasační stížnost věcně projednat.

Z hlediska výše uvedeného Nejvyšší správní soud konstatuje, že v daném případě kasační stížnost neobsahuje žádné tvrzení, z něhož by bylo možné dovodit, v čem stěžovatel spatřuje přijatelnost své kasační stížnosti ve smyslu ust. § 104a s. ř. s. Nejvyšší správní soud pak z úřední povinnosti nenalezl žádnou zásadní právní otázku, k níž by byl nucen se vyjádřit v rámci sjednocování výkladu právních předpisů a rozhodovací činnosti krajských soudů.

S otázkou nepodřazení tvrzeného pronásledování stěžovatele z důvodu menšinové národnosti pod zákonem vymezené důvody udělení azylu za situace, kdy se žádným způsobem nedomáhal poskytnutí ochrany u orgánů domovského státu se Nejvyšší správní soud dostatečně vypořádal např. v rozsudku ze dne 27. 6. 2005, č. j. 4 Azs 377/2004 - 75, publikovaném pod č. 409/2004 Sb. NSS. Namítaným vadám při pořizování protokolu o pohovoru ve spojení s porušením práva stěžovatele na projednání věci v jeho mateřském jazyce nemůže Nejvyšší správní soud přisvědčit. Ve shodě s krajským soudem ze správního spisu Nejvyšší správní soud nezjistil jakékoliv pochybení či porušení procesních předpisů ve věci užitého jazyka při provedených pohovorech. Sám stěžovatel si volil jednací jazyky, možnost zpětného překladu prvního pohovoru odmítl a k výslovnému dotazu soudu potvrdil správnost přednesených skutečností. Tvrzená nepřezkoumatelnost spočívající v nedostatku důvodů výroku o neudělení azylu ve smyslu ust. § 14 zákona o azylu není dána, Nejvyšší správní soud se mezí soudního přezkumu rozhodnutí Ministerstva vnitra podle ust. § 14 cit. zákona zabýval již v řadě svých rozhodnutí, např. v rozsudku ze dne 15. 10. 2003, č. j. 3 Azs 12/2003 - 38, www.nssoud.cz, či v rozsudku ze dne 11. 3. 2004, č. j. 2 Azs 8/2004 - 55, www.nssoud.cz. Dále stěžovatel uplatnil námitku nedostatečného odůvodnění závěru o neexistenci překážky vycestování dle ust. § 91 téhož zákona, k otázce soudního přezkumu rozhodnutí správní orgánu ve smyslu citovaného ustanovení se Nejvyšší správní soud vyjádřil např. v rozsudku ze dne 3. 3. 2004, č. j. 2 Azs 12/2004 - 40, publikovaném pod č. 260/2004 Sb. NSS, nebo v rozsudku ze dne 27. 8. 2003, č. j. 5 Azs 1/2003 - 60, www.nssoud.cz. Obecná námitka týkající se nedostatečného odůvodnění napadeného rozhodnutí byla předmětem mnoha rozhodnutí zdejšího soudu, např. lze jmenovat rozsudek ze dne 23. 2. 2005, č. j. 3 Azs 465/2004 - 104, www.nssoud.cz, v němž se Nejvyšší správní soud vypořádal i s tím, že není dána nepřezkoumatelnost rozhodnutí krajského soudu, který neshledal vytýkané vady správního rozhodnutí.

Ustálená a vnitřně jednotná judikatura Nejvyššího správního soudu poskytuje tedy dostatečnou odpověď na všechny námitky podávané v kasační stížnosti. Nejvyšší správní soud neshledal ani žádné další důvody pro přijetí kasační stížnosti k věcnému projednání. Za těchto okolností Nejvyšší správní soud konstatuje, že kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Shledal ji proto ve smyslu ustanovení § 104a s. ř. s. nepřijatelnou a odmítl ji.

O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud podle ust. § 60 odst. 3 s. ř. s. ve spojení s ust. § 120 s. ř. s., neboť v případě odmítnutí návrhu kasační stížnosti nemá žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti. Stěžovateli byl pro řízení o kasační stížnosti ustanoven soudem zástupce advokát; v takovém případě platí hotové výdaje a odměnu za zastupování stát (§ 35 odst. 8 s. ř. s., § 120 s. ř. s.). Nejvyššímu správnímu soudu však do dne jeho rozhodnutí nebylo prokázáno, že v daném případě proběhla první porada s klientem včetně převzetí a přípravy zastoupení ve smyslu

ust. § 11 odst. 1 písm. b) vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu, v platném znění, proto o odměně advokáta za zastupování v řízení o této kasační stížnosti nerozhodoval.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 25. dubna 2007

JUDr. Marie Součková
předsedkyně senátu